

Frelse.

Af Matilde Serao.
Fra Italiensk ved H. J.

Naar Lidenskabens stærke Storme havde lagt sig, naar de sade fortroligt samtalende, som man kan det i saadanne Timer, hvor Ordene let og hurtigt strømme over ens Læber i uoverlagt Aabenhjertighed, talte Flavia gerne om sin Barndom, denne glade Tid, hvor alt var Solskin, Fryd og Glæde. Disse Erindringer ophidsede hende og, stirrende ud for sig som i Drømme og med en Stemme, der skælvede af Bevægelse, fortalte hun om al den Æmhed, som Moderens Kærlighed havde omgivet hende med. Saa var det, som om en pludselig Melankoli afløste denne Ophidselse, hendes Stemme blev svag, og sagte hviskede hun Moderens Navn.

Næsten som om hun vilde rive sig ud af denne Sørgmodighed, greb hun Cèsares Hænder, saa ham ind i Øjnene og sagde:

»Fortæl mig noget om dig selv, Elskede, fortæl mig noget om dig selv.«

Cèsare smilede, medens han med Velbehag røg sin Cigaret. »Jeg var en meget kraftig, støjende og hæftig Dreng, kære. Det er det hele.«

»Og slet intet andet?«

»Nej, slet intet andet.«

»Saa . . . fortæl mig noget om dit Barn,« sagde hun og bøjede Hovedet.

Cèsare blev alvorlig og saa mistroisk paa hende. Men han læste i Flavias Øjne saa megen ydmyg Nysgerrighed, saa megen kærlig Interesse, at hans Mistro forsvandt. Saa fortalte han med et stolt og lykkeligt Smil om sin lille Dreng, der hed Paolo efter Bedstefaderen, og som ikke mere vilde kaldes Bébé, fordi han var stor — fordi han var ti Aar.

»Og er han meget lyshaaret, ligesom du?« spurgte Flavia med den dybeste Interesse.

»Meget lyshaaret og krøllet. Han bliver vred, naar jeg driller ham med, at han har Paryk; han er meget modtagelig for det latterlige og kan ikke taale, at man gør Løjer med ham. Saa bliver han ganske bleg, men han græder ikke. Han gaar stille hen i en Krog og falder i Tanker; naar vi taler til ham, svarer han ikke. Han kan være sørgmodig ganske som en Voksen.«

»Maaske er han svagelig?« hviskede Flavia medfølelse.

»Nej, men han er følsom . . . altfor meget maaske. Jeg maa vænne ham af med denne overdrevne Følsomhed; hvis ikke bliver han meget ulykkelig. Hvis han vænner sig til at ønske og elske altfor meget og til at tage sig det altfor nær, naar han ikke opnaar, hvad han vil, saa bliver Livet altfor svært for min stakkels, lille Fyr.«

Der herskede en uhyggelig Tavshed. Samtalen, som atter var kommen ind paa Følelsernes Omraade, havde mistet sin fredelige Karakter. Cèsare forsøgte atter at tale om Barnet, men selv dette Emne var blevet farligt; og naar de talte om Paolo, viste Moderens Billede sig hvert Øjeblik ved Siden af Barnet — Billedet af den unge, bedragne Hustru! Og af Respekt for den Kvinde, som han ikke elskede mere, og af Finfølelse overfor den Kvinde, som han elskede, kunde han ikke udtale Hustruens Navn i sin Elskerindes Nærværelse. Han tav. Pludselig rejste Flavia sig, gik hen til ham og sagde paa denne kvindelig indsmigrende Maade, som opnaar alt:

»Hvorfor tager du ikke Drengen herop til mig?«

Den første Gang Flavia var kommet med dette besynderlige Spørgsmaal, havde Cèsare følt sig ilde berørt deraf og hastigt svaret, at det var umuligt.

Men Flavia tabte ikke Modet. Af og til, naar Cèsare havde været kærligere mod hende end sædvanligt, bad hun ham stille og indtrængende om at lade hende se Drengen.

Forgæves tav han eller søgte at tale om andre Ting. Flavia kom bestandig tilbage til dette Spørgsmaal og vilde ikke afstaa fra sit Ønske.

Ærgerlig over, at hun ikke kunde forstaa, hvor ufintfølelse dette Lune var, svarede Cèsare til sidst:

»Moderen har Raadighed over Barnet, og hun vilde ikke lade ham komme herop. Det burde du kunne forstaa.«

En frygtelig Scene fulgte efter disse Ord. Gang efter Gang bebrejdede Flavia sig denne brødefulde Kærlighed, anklagede Cèsare, græd og var fortvivlet, vred sine Hænder og forbandede sin forfejlede Tilværelse og det forhadte Øjeblik, hvori hun havde mødt ham.

Han maatte trøste hende, men hun lod sig ikke berolige og gav al sin længe tilbageholdte Smerte Luft. Hun klagede over den falske Stilling, som hun var kommet ind i, hun gik saa vidt, at hun endogsaa talte om den Anger, hun følte, naar hun tænkte paa, hvad hun havde ofret af fredelig Familielykke og retskaffent Liv for Cèsares Skyld. Han maatte tage hende i sine Arme og hviske vage og barnlige Trøsteord til hende — for alt det, hun sagde, var sandt. Han maatte kærtægne hendes Haar som et sygt Barns, lulle denne Smerte i Søvn, og til sidst maatte han love hende, at han snart en Dag skulde bringe Drengen op til hende.

»Vil du lade ham blive alene heroppe hos mig?«

»Ja, kære, naar du blot vil lade være med at græde.«

»Vil du lade ham blive hos mig en Time?«

»Ja.«

»Aa, hvor jeg er glad. Tak, tak, kære!« sagde hun beroliget.

»Paolo,« sagde Faderen, »her er den fremmede Dame, som gerne vilde se dig!« og han førte Drengen hen imod Flavia.

Drengen saa op paa hende og smilede. Hun slog forbavset Hænderne sammen. »Hvor han er smuk — hvor han er smuk!« sagde hun sagte.

Derpaa hviskede hun stille til Cèsare: »Spørg ham, om han vil give mig et Kys?«

»Paolo, vil du give Damen et Kys?«

»Ja,« svarede Drengen.

Og med en nydelig Bevægelse greb han Flavias smukke Haand, der straaled af Brillanter, og kyssede den.

»Det var Ret, Paolo! som en høflig lille Kavaller!« udbrød Faderen stolt, medens Flavia vedblev at betragte Drengen.

»Vil du blive hos den fremmede Dame, min lille Ven, medens jeg gaar et Ærinde her i Nærheden?«

»Kommer du snart tilbage, Fader?«

»Jeg kommer snart, min Dreng.«

Og fordi Barnet var til Stede, vovede de to ikke at give hinanden Haanden, men vekslede kun et hastigt Blik.

Flavia bøjede sig, tog Paolo ved Haanden og førte ham ind i Dagligstuen hen til et aabent Vindue, som for bedre at kunne se ham. Han stod foran hende i sin lille, grønne Fløjlsdragt og holdt om sin Hue med begge Hænder.

»Du har ganske din Faders Øjne,« hviskede Flavia og greb hans ene Haand, som hun kærtegnede.

»Ja, men min Mund ligner Moders,« sagde Drengen med et Udtryk af Stolthed.

»Vil du ikke gerne ligne din Fader?« og hendes Stemme var ikke ganske sikker.

»Fader er smuk, men Moder er endnu smukkere. Hun har langt, langt Haar og ganske smaa Hænder. Kender De ikke Moder?«

»Nej . . .«

»Hvorfor kender De hende ikke?«

»Jeg ved ikke,« sagde hun og bøjede Hovedet, medens hendes Øjne fyldtes med Taarer.

Paolo saa forbavset paa hende og tav. Hun rejste sig og gik hen for at tage noget Slikkeri til ham. Han sagde, at han skulde ikke have noget, men hun forstod dog, at hans Afslag mere skyldtes Velopdragenhed end Mangel paa Lyst.

»Hvorfor tager du det ikke?«

Han rystede paa Hovedet.

»Hvis du kan lide dem, saa tag dem kun, Paolo. Har de lært dig det i Skolen?«

»Nej, det har Moder lært mig. Jeg gaar ikke i Skole.«

»Hvem læser da med dig?«

»Moder. Hun kunde ikke være alene fra om Morgenen til Klokken 3; derfor læser hun med mig til Klokken 12.«

»Og Klokken 12?«

»Saa spiser vi Frokost, Moder og jeg.«

»Ganske alene?«

»Fader er aldrig hjemme til Frokost. Han har altfor meget at bestille. Han har mange, mange Forretninger.

En kort Tavshed.

»Tag Godterne, Paolo.«

»Der er altfor mange —« kom det, som et sidste Forsøg paa at modstaa Fristelsen.

»Du kan jo dele dem med en af dine smaa Venner.«

»Jeg har ingen Venner.«

»Hvem leger du da med?«

»Med Moder, naar hun har Lyst.«

»Har hun ikke altid Lyst?«

»Nej.«

»Hvorfor?«

Barnet saa paa hende og tav. Et uforklarligt lynsnart Udtryk af Rædsel gled over Flavias Ansigt. Men Drengen svarede intet, han havde vel ikke forstaaet dette Spørgsmaal.

»Paa den Maade har du altsaa ikke megen Morskab?«

»Jo, Moder broderer og spiller Klaver, og jeg ser Billedbøger eller leger med Trækloster til at bygge Huse af. Eller ogsaa ser jeg ud paa Gaden, paa Folk, som gaar forbi.«

»Er I altid alene?«

»Ja, Fader har saa mange, mange Forretninger.«

»Hvem har fortalt dig om de Forretninger?«

»Det har Moder.«

»Aa . . .«

»Hun fortæller mig ogsaa Eventyr, naar jeg keder mig. Men det er altid saadan nogle bedrøvelige Eventyr, som jeg kommer til at græde over. Kan De ikke nogle morsomme Eventyr?«

»Nej, kære Barn . . . Er det om Aftenen, at hun fortæller dig Eventyr?«

»Ja, om Aftenen. Jeg vilde gerne i Teatret. En Gang tog Fader mig derhen sammen med Moder. Men nu kan Fader ikke gaa med os, og saa gaar vi tidligt i Seng. Han kommer meget sent hjem om Aftenen og gaar ganske sagte ind i den anden Stue for ikke at vække os. Men Moder er altid vaagen og hører ham komme.

Sommetider er jeg ogsaa vaagen: »Der er Fader,« hvisker hun saa til mig. Saa, naar Fader kommer ind for at kysse mig, lader vi, som vi sover.«

»Og saa kysser din Fader dig?«

»Ja, og saa gaar han ud igen, paa Taaspidserne, ligesom naar han kommer.«

»Kysser han ikke din Moder?«

»Nej,« svarede Drengen og saa tankefuld ud.

»Du sover altsaa inde hos din Moder?«

»Ja. Tidligere gjorde jeg det ikke, men saa rejste Fader bort en Maaned, og Moder, som var bange for at være alene, lod saa min Seng komme ind i hendes Sovekammer. Og siden blev jeg derinde.«

Flavia kastede sig tilbage i Lænestolen, som om hun skulde besvime. Drengen saa paa hende med sine gode, forbavsende Øjne. Hun talte ikke og rørte sig ikke, saa at Paolo til sidst blev bange for denne fremmede Dame, som var blevet ligbleg. Han stod og krammede sin Hue mekanisk mellem Fingrene og ønskede, at hans Fader vilde komme, saa at han kunde gaa. Lidt efter fo'r Flavia sammen og hævdede Hovedet, og saa dyb en Smerte afmaled sig i hendes Ansigt, at Barnet strakte Armene ud imod hende, som mod sin Moder, og spurgte hende, hvad der fejlede hende.

Hun brast i en stærk Graad, medens hun kyssede den kærlige lille Dreng, der var ganske overrasket over dette Udbrud. Taarerne vædede hans Ansigt og Hals.

»Du maa ikke græde, du maa ikke græde,« sagde han. »Det gaar nok over.«

»Nej, jeg skal ikke, jeg skal ikke græde mere. Giv mig et Kys, saadan som du kysser din Moder.«

Han slog Armene om hendes Hals og kyssede hende.

»Farvel, Paolo. Bliv et Øjeblik her. Saa kommer din Fader og heuter dig. Jeg maa gaa nu.«

»Maa jeg sige til Moder, at jeg har været her?«

»Hvorfor?«

»Fordi Fader sagde, at jeg ikke maatte sige hende det.«

Hun tænkte efter et Øjeblik, men derpaa sagde hun, som om hun bortkastede den sidste Tvivl.

»Sig til din Moder, at du har været hos Flavia.«

Et Øjeblik hvilede hendes Haand velsignende paa Barnets krøllede Hoved.

Og Cèsare og Flavia mødtes aldrig mere.

